

ΜΕ ΑΡΩΜΑ «ΚΟΙΝΟΤΟΠΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ» Η ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΤΟΥ «ΝΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ»

Θόδωρος Μεγαλοικονόμου

Η βιασύνη της δεξιάς (αλλά με πολλή ακροδεξιά στις γραμμές της) κυβέρνησης που πρόκυψε από τις εκλογές της 7 Ιουλίου, να ξεκινήσει την (απρόβλεπτο πόσο θα κρατήσει) καριέρα της με τα συστατικά της προτάγματα του «νόμου και της τάξης», όπως η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, οι νομοθετικές ρυθμίσεις, κατ' εντολήν του ΣΕΒ, αντεργατικών μέτρων, οι έφοδοι στα Εξάρχεια και οι «σκούπες» (με προοπτική να γίνουν πογκρόμ) κατά προσφύγων και μεταναστών και κατά της ποικίλων ειδών «παραβατικότητας» του κέντρου των πόλεων, σηματοδοτεί και τον χαρακτήρα που ανοιχτά παίρνει, από εδώ και πέρα, η κοινωνική, πολιτική, ταξική αναμέτρηση στην δήθεν «μετα» μνημονιακή περίοδο.

Αυτές οι πολιτικές του «νόμου και της τάξης» είχαν ήδη ξεκινήσει από την κυβέρνηση του Σύριζα, μεταξύ άλλων και με την βίαιη εκκένωση καταλήψεων στέγης προσφύγων τους προηγούμενους μήνες.

Και μολονότι ήταν διαρκώς επικρεμάμενες ως προς την ολόπλευρη εφαρμογή τους, η κυβέρνηση της δήθεν «αριστεράς» (με μίαν ανέκαθεν απλώς λεκτική αναφορά, σε ό,τι προσδοκίες γεννά στο φαντασιακό η έννοια «αριστερά»), προκειμένου να εκπληρώσει την αποστολή που είχε δεχτεί ν' αναλάβει για την εφαρμογή των μνημονίων και την διατήρηση της χώρας εντός της ΕΕ και των ασφυκτικών δημοσιονομικών προδιαγραφών της (σε συνάρτηση και με την προθυμότητα πρόσδεσής της στις γεωπολιτικές επιδιώξεις των ΗΠΑ, της συμμετοχής στον άξονα με Ισραήλ, Αίγυπτο κλπ), έπρεπε με κάθε τρόπο (και, σ' ένα βαθμό, το κατάφερε) να διαχειριστεί την επιβολή της οικονομικής και κοινωνικής βίας αυτών των πολιτικών μέσω μιας καταστολής «με μέτρο».

Πατώντας, πρωτίστως, πάνω στο μούδιασμα και την αίσθηση ενός αδιέξοδου μονόδρομου, λόγω και της ματαίωσης που βίωσαν οι πλατειές λαϊκές μάζες από την πλήρη αθέτηση των

υποσχέσεων του Σύριζα, στις οποίες είχαν ελπίσει. Και ήταν σ' αυτό που έγκειτο η «επιτυχία» της διακυβέρνησης του Σύριζα (για όσο αυτή κράτησε) και η εξ' αυτής αποδοχή του από τις κυρίαρχες δυνάμεις στην ΕΕ : στην διαχείριση των αντιστάσεων «από τα κάτω», με τρόπο ώστε να καθίστανται ακίνδυνες για το σύστημα, πιο πολύ ως εκτονωτικές διαμαρτυρίες παρά ως αμφισβήτησή του.

Ήταν μια δεύτερη διάψευση των ελπίδων για μια πραγματική εναλλακτική, από μια κυβερνώσα (εντός και χωρίς καμιά αμφισβήτηση των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων) «αριστερά», ύστερα από την πρώτη, παγκόσμια διάψευση που είχε προκαλέσει η πτώση του σταλινικού εκτρώματος του «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Φυσικά, η έλλειψη μιας πραγματικά εναλλακτικής διεξόδου, η εμπέδωση του «δεν γινόταν αλλιώς», του «δεν υπήρχε άλλη λύση» κλπ, δεν απέτρεψαν, όπως συμβαίνει σε όλες αυτές τις περιπτώσεις της ματαίωσης και του αδιεξόδου, την συσσώρευση ενός τεράστιου θυμού, που ο Σύριζα τον πλήρωσε στις εκλογές (αν και πρώτο κόμμα, στην πραγματικότητα, δεν ήλθε η ΝΔ, αλλά η αποχή).

Ο Σύριζα «παρέδωσε», μετά τις εκλογές, «ό,τι είχε παραλάβει» – ανέγγιχτα τα ένοπλα σώματα του κράτους, στρατό και αστυνομία, και όλο τον κρατικό μηχανισμό, διαμέσου των οποίων έκανε την δική του διακυβέρνηση, χωρίς ποτέ ν' αμφισβητήσει ούτε την δομή και την λειτουργία (πόσο μάλλον την ίδια την ύπαρξή τους), ούτε, φυσικά, την ταξική κοινωνική δομή, της οποίας την διαφύλαξη αυτά τα σώματα έχουν ως αποστολή τους.

Και έτσι, πάνω στο έδαφος που ο Σύριζα επέλεξε, πχ, ν' αντιμετωπίσει το προσφυγικό, με την στρατοπεδοποίησή του (αντί με την άμεση αναγνώριση του δικαιώματος στο άσυλο και την κοινωνική ένταξη), την πιστή τήρηση της Ευρωπαϊκής αντιπροσφυγικής πολιτικής την συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας κλπ, έρχεται τώρα να πατήσει, και να το προχωρήσει παραπέρα, το ειδικά και ποικιλοτρόπως συγκροτημένο και εντεταλμένο για «σκούπες», πογκρόμ, εγκλεισμό και εξόντωση, επιτελείο που, εν προκειμένω, επέλεξε η κυβέρνηση του «Κούλη».

Θα επικεντρωθούμε στο προσφυγικό γιατί θεωρούμε ότι είναι ένα κομβικής σημασίας κοινωνικό και πολιτικό ζήτημα, που όλο και περισσότερο γίνεται ζήτημα της κεντρικής πολιτικής και κοινωνικής σκηνής, τόσο για το λαϊκό κίνημα (και τους κοινούς αγώνες τους μαζί τους, για τα κοινά, στην ουσία τους, προβλήματα «ντόπιων και ξένων»), όσο και τις πολιτικές καταστολής «από τα πάνω», για τις οποίες ο «ξένος», ο «άλλος», είναι πάντα ο «επικίνδυνος», η αιτία για όλα τα κοινωνικά δεινά που μας στοιχειώνουν, η εν δυνάμει απειλή που πρέπει να εξουδετερωθεί, με την απομόνωση, τον εγκλεισμό και την απέλαση,

αλλά και με το πνίξιμο στο Αιγαίο και γενικά στη Μεσόγειο.

Δεν είναι καθόλου τυχαία, φυσικά, η επιλογή του Χρυσοχοΐδη στη θέση του Υπουργού ΠροΠο (με ταυτόχρονη την ενσωμάτωση του Υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής όπως και των φυλακών, σε αυτό). Η αστυνομία αντέδρασε περιχαρής, σα να περίμενε από καιρό τον κατάλληλο πολιτικό υπεύθυνο του σώματος που θα μπορεί να επιτρέψει να εκτελούν, χωρίς τα όποια προσχηματικά εμπόδια από τους όποιους προηγούμενους, την αποστολή τους, αυτήν για την οποία προσλήφθηκαν, εκπαιδεύτηκαν και διαμόρφωσαν την σχετική «κουλτούρα και ιδεολογία» (όπως φαίνεται και από τα υψηλά ποσοστά που έπαιρνε, ακόμα και πρόσφατα, η Χρυσή Αυγή στα εκλογικά τμήματα που ψηφίζουν αστυνομικοί, ΜΑΤ κλπ).

Είναι σημαντικό να σημειωθεί το πραγματικό «βιογραφικό» του: δεν είναι μόνο τα διαπιστευτήριά του από τη «συμβολή» του στην εξάρθρωση της «17 Νοέμβρη» και την εν προκειμένω συνεργατική σχέση του με την αμερικάνικη πρεσβεία, το FBI κλπ.

Και ούτε, εν συνεχεία, μόνο οι δηλώσεις του, τον Μάρτιο του 2012, ότι «πρέπει να εξουδετερώσουμε την βόμβα, η οποία βρίσκεται στα θεμέλια της ελληνικής κοινωνίας, τη βόμβα του μεταναστευτικού, αντιμετωπίζοντας άμεσα το πρόβλημα»,

Όταν, λίγες μέρες μετά, ο ομογάλακτός του, τότε υπουργός Υγείας, Λοβέρδος ανακάλυπτε την «υγειονομική βόμβα» στα θύματα του trafficking και της τοξικοεξάρτησης που είναι φορείς του AIDS, ηγούμενος σε μια πρωτοφανή εκστρατεία διαπόμπευσης, διωγμού και κοινωνικής (και όχι μόνο) εξόντωσης.

Ο Χρυσοχοΐδης είναι αυτός που ίδρυσε την Αμυγδαλέζα και είχε την πλήρη στήριξη της τότε αξιωματικής αντιπολίτευσης, που ήταν η ΝΔ, στην προσπάθειά του **να πείσει τις τοπικές κοινωνίες να δεχτούν τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών** στους κόλπους τους, ως αναπτυξιακό εγχείρημα. «Στόχος, δήλωνε, είναι η ενδυνάμωση της τοπικής κοινωνίας, με την δημιουργία θέσεων εργασίας... σε λίγο καιρό οι δήμαρχοι, που τώρα είναι αρνητικοί στα κέντρα κράτησης θα μας παρακαλούν να τα φτιάξουμε στην περιοχή τους» **(εφημ. ΤΑ ΝΕΑ, 21/3/2012)**.

Ήταν λίγο πριν τις εκλογές του Μαΐου 2012 που μετέφερε εκεί τους πρώτους μετανάστες και αυτό, φυσικά, πολύ πριν ξεσπάσει η λεγόμενη «προσφυγική κρίση», το καλοκαίρι του 2015. Η Αμυγδαλέζα ιδρύθηκε και αυτή υπό τις διακριτικές οδηγίες της ΕΕ και με χρηματοδότηση, στην πρώτη φάση των έργων, από ομάδα εφοπλιστών! Πιο έκδηλο το ταξικό της πρόσημο δεν θα μπορούσε να γίνει.

Ήταν χαρακτηριστική η πρόσφατη επίσκεψή του στον Έβρο, όπου εξακολουθεί να υπάρχει το επαίσχυντο τείχος (που είχε οικοδομήσει ο ομόσταυλός του στο ΠΑΣΟΚ Παπουτσής και το οποίο ούτε ο Σύριζα δεν επιχειρήσε καν να κατεδαφίσει).

Ακόμα πιο κλειστά σύνορα διακήρυξε και από εκεί και με πλήρη στήριξη στις αστυνομικές επιχειρήσεις απώθησης, κακοποίησης, μέχρι και δολοφονιών, που έχουν καταγγεληθεί, προσφύγων μέσα από μυστικές επιχειρήσεις της αστυνομίας και άλλων κουκουλοφόρων, που είχαν ξεκινήσει να γίνονται επί Σύριζα και δεν σταμάτησαν ποτέ. Το επιπλέον, τώρα, είναι η ανοιχτή επιβράβευση.

Αυτός ο «βίος και πολιτεία», η «καριέρα» ανθρώπων σαν τον Χρυσοχοΐδη, «σαν έτοιμων από καρό», για την ανάληψη και εκτέλεση μιας τέτοιου είδους αποστολής, τον κάνει και αυτόν, όπως και πολλούς άλλους γύρω του (καθώς και από το κόμμα από το οποίο προήλθε), χαρακτηριστικό εκπρόσωπο της σύγχρονης «κοινοτοπίας του κακού», όπως την έχει περιγράψει η Χάνα Αρεντ, στο βιβλίο της για την δίκη του Άιχμαν. Είναι γνωστό ότι υπάρχει ένας ισχυρός ακροδεξιός, έως και φασιστικός πυρήνας στη ΝΔ, που στοχεύει, βέβαια, πολύ και στην καριέρα και, επομένως, με πολλά λεκτικά φληναφήματα, πισωγυρίσματα, αυτοδιαψεύσεις, «ναι μεν, αλλά» κλπ, αλλά ως, «γενική συγκρότηση», έτοιμος για την «έσχατη λύση» αν και όταν προκύψουν οι συνθήκες. Αυτός ο ισχυρός πυρήνας συμμετέχει ενεργά και αποφασιστικά στην σημερινή κυβέρνηση.

Τον Οκτώβριο του 2010 ο Αδωνις Γεωργιάδης διατύπωνε ως εξής την ερώτησή του στον, ομογάλακτο ιδεολογικά, τότε Υπουργό Υγείας Λοβέρδο: «Υπάρχει ρατσισμός κατά των Ελλήνων.... Συμφέρει να πας στο νοσοκομείο και να πεις ότι είσαι Αφγανός και Πακιστανός, ενώ, αν πεις ότι είσαι Έλληνας, πρέπει να πληρώσεις». Ο Αδωνις, πριν γίνει Υπουργός Υγείας είχε κάνει πάνω 100 ερωτήσεις στη Βουλή που στόχευαν στην απόρριψη της οποιας πρόσβασης των μεταναστών στο σύστημα Υγείας, το πόσο μας κοστίζει κλπ.

Και, φυσικά, δεν πρέπει να ξεχαστούν οι δηλώσεις του «ομοούσιου του πατρός» υιού Θ. Πλεύρη σε εκδήλωση του ακροδεξιού περιοδικού «Patria» το 2011,

«ότι το μεταναστευτικό πρέπει να λυθεί με δύο τρόπους οι οποίοι πρέπει να λέγονται ξεκάθαρα. Ο ένας είναι η φύλαξη των συνόρων. Και φύλαξη των συνόρων δεν μπορεί να υφίσταται **αν δεν υπάρχουν απώλειες**» (υπογρ. δική μας). Και συνέχισε λέγοντας ότι ο δεύτερος τρόπος είναι τα «αντικίνητρα παραμονής των μεταναστών στη χώρα»,

καθώς

«όταν είσαι εδώ δεν θα υπάρχουν κοινωνικές παροχές, δεν θα μπορείς να φας, να πεις, δεν θα μπορείς να πας στο νοσοκομείο». Κατέληξε δε, ότι οι πρόσφυγες «πρέπει να περνάνε χειρότερα από τις χώρες τους. Η κόλαση πρέπει να φαντάζει παράδεισος σε αυτό που θα ζουν εδώ».

Αυτές ακριβώς τις οδηγίες του Πλεύρη και την προτροπή του Αδωνι ακολούθησε και ο Βρούτσης και κατέργησε το ΑΜΚΑ τους, με το που μπήκε στο Υπουργείο Εργασίας: η πρώτη πράξη της νέας κυβέρνησης, πριν και από την κατάργηση του ασύλου και όλων των άλλων – το αντιπροσωπευτικό και βάρβαρο αποτύπωμα της πολιτικής που ήδη έχει μπει σε εφαρμογή.

Και έτσι, άξονες δράσης, σχεδιασμοί, πρακτικές που είχαν μείνει μετέωρες, ή ασκήθηκαν με διαφορετικούς, πιο διαχειριστικούς τρόπους από τον Σύριζα, έρχονται τώρα ξανά στο προσκήνιο.

Με τις εφόδους και τις «σκούπες» της αστυνομίας να έχουν γίνει καθημερινότητα, με τις ένοπλες περιπολίες στους σταθμούς του μετρό, με επαπειλούμενη την βίαιη εκκένωση των καταλήψεων στέγης στα Εξάρχεια και όπου αλλού (οι καθημερινές, πλέον, επεμβάσεις της αστυνομίας στην περιοχή πιθανόν να προλειαίνουν το έδαφος για επέμβαση μέσα στο καλοκαίρι), με την επίταση των επαναπροωθήσεων (που θα καταλήξουν σε νέους πνιγμούς- με την βοήθεια και του αερόστατου Ζέπελιν), με τη στόχευση για όλο και περισσότερες απελάσεις των «χωρίς χαρτιά», ή με όποια άλλη αφορμή, στην «ασφαλή τρίτη χώρα» Τουρκία και με επικρεμάμενη την μετατροπή κάποιων εκ των καμπ σε κέντρα κράτησης (όπου υποτίθεται ότι θα υλοποιηθεί ο διαχωρισμός, που έχει από μακρού προαναγγελθεί, «προσφύγων» και «οικονομικών μεταναστών»), μπαίνουμε σε μια νέα φάση διαχείρισης του «προσφυγικού», όπου οι ακροδεξιές, ξενόφοβες και ρατσιστικές πολιτικές των κυβερνήσεων έρχονται ν' αγκυροβολήσουν στη σκλήρυνση των πολιτικών της ΕΕ και της αποτρεπτικής/δολοφονικής δράσης της Frontex.

Με το Αιγαίο να προμηνύεται να γίνει ένα ακόμα πιο μεγάλο υγρό νεκροταφείο, όπως αυτό ανοιχτά της Λιβύης, με την απόλυτη ευθύνη της ΕΕ. Χωρίς αυτό να σημαίνει πως όσα, εδώ και χρόνια, γίνονται στο Αιγαίο είναι λίγα και παρόλο που πολλά δεν βγαίνουν καν στην δημοσιότητα αν δεν τα βιντεοσκοπήσει κάποιος και μετά τα καταγγείλει.

Μην ξεχνάμε ότι το κυνήγι κατά των οροθετικών και των προσφύγων από Χρυσοχοϊδή,

Λοβέρδο κλπ, συνεχίστηκε και μετά τις δεύτερες εκλογές, του Ιουνίου 2012, με Υπουργό, τότε, ΠροΠο, τον σημερινό υπουργό Εξωτερικών Ν. Δένδια, ο οποίος όχι μόνο αύξησε την χωρητικότητα της Αμυγδαλέζας (από 240, σε πάνω από 1000 άτομα), αλλά ξεκίνησε και την επιχείρηση «Ξένιος Δίας», τις μαζικές, δηλαδή, «σκούπες» για την σύλληψη μεταναστών «χωρίς χαρτιά» και τη μεταφορά τους στην Αμυγδαλέζα, αλλά και σε άλλα στρατόπεδα που ίδρυσαν ανά τη χώρα. Όπως, δηλαδή, ξεκίνησαν να κάνουν και τώρα...

Για να έλθει, τον Μάρτιο του 2013, η σειρά των τοξικοεξαρτημένων, με την επιχείρηση της ΕΛ.ΑΣ «Θέτις», στα πλαίσια της οποίας πλήθος τοξικοεξαρτημένοι μεταφέρθηκαν στην Αμυγδαλέζα για καταγραφή (και κάποιες ιατρικές εξετάσεις) και μετά αφέθηκαν ελεύθεροι. Κάτι που είναι στα σκαριά να γίνει και τώρα, αλλά με πλάνο, αυτή τη φορά, να τους εξαφανίσουν από το κέντρο της πόλης, σε άγνωστη, προς το παρόν, κατεύθυνση.

Τα διάφορα «γκέτο» των τοξικοεξαρτημένων στο κέντρο της πόλης είναι το ίδιο το κυρίαρχο σύστημα - της καταστολής, της εγκατάλειψης και του εξοβελισμού τους ως «απόβλητων» του ίδιου του τρόπου λειτουργίας του - που τα παράγει. Σ' αυτά ο Σύριζα είχε βρει την «λύση» των «κέντρων επιτηρούμενης χρήσης», σε μια διαχειριστική λογική, όχι απάντησης στο πρόβλημα, αλλά αναπαραγωγής του, κατά το δυνατόν «μη ενοχλητικής». Τώρα, με διάχυτες και τις διαμαρτυρίες διαφόρων «νοικοκυραίων» (για εξαρτημένους, πρόσφυγες, άστεγους κλπ), οι λύσεις του περαιτέρω εξοβελισμού ενδέχεται να είναι πιο «αποφασιστικές».

Αντίστοιχα πλάνα για μια «καθαρή πόλη», διάχυτα σε όλη την δεξιόστροφη Ευρώπη (με τους επαίτες, τους άστεγους κλπ, να πληρώνουν ακόμα και πρόστιμα αν δεν τηρούν κάποιους «κανόνες», αν, πχ, δεν πάρουν άδεια για επαιτεία κλπ) είναι πολύ πιθανό να τα δούμε και εδώ. Η κυβέρνηση του «Κούλη» έχει όλο τον αναγκαίο σχετικά στελεχειακό και ιδεολογικό εξοπλισμό.

Είναι σαφές ότι ζητήματα όπως αυτά της υπεράσπισης του δικαιώματος των προσφύγων στην αξιοπρεπή υποδοχή και την άμεση χορήγηση ασύλου, τα ανοιχτά σύνορα, η κοινωνική/εργασιακή τους ένταξη, η αντίσταση στις επαναπροωθήσεις, στις απελάσεις, στην στρατοπεδοποίηση, αλλά και η υπεράσπιση των καταλήψεων στέγης, πρέπει να μπουκωθούν στις προτεραιότητες του κινήματος, από κοινού με την έμπρακτη ακύρωση της νομοθετικής κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου και πολλά άλλα. Τα αλληλέγγυο κίνημα πρέπει να κάνει την δική του επανεκκίνηση μέσα στις καινούργιες συνθήκες που έχουν δημιουργηθεί.

Ένα μόνο «θετικό» υπάρχει σ' αυτή την κυβέρνηση: είναι ο τόσο αντιδραστικός χαρακτήρας

της, οι τόσο βάρβαρες νεοφιλελεύθερες και κατασταλτικές επιδιώξεις της, που το μαζικό, λαϊκό, εξεγερσιακό ξέσπασμα, αργά ή γρήγορα, δεν θα το αποφύγει. Αρκεί να δημιουργηθούν οι όροι να μην είναι ένα ξέσπασμα μόνο, όσο έντονο και αν είναι, αλλά κάτι πολύ περισσότερο... κατάλληλα οργανωμένο και στοχευμένο προς μια ριζικά εναλλακτική χειραφετητική προοπτική.

11/8/2019

Πηγή: efsyn.gr